

Уметност је још једном ишла испред живота, односно сатиричарска имажинација испред наше отужне политичке и друштвене стварности. Наиме, пре недељу дана Воја Жанетић је објавио текст „Компромисна резолуција 2488“ у којем је „визионарски“ и изузетно духовито наговестио правац у којем ће се прича са српском резолуцијом у Генералној скупштини развијати.

Елем, у Жанетићевој верзији Генерална скупштина УН, пред осталог, *„Поздравља разумну одлуку Србије да повуче претходно самостално написану Резолуцију*

....

Подржава свако самостално вођење спољне и унутрашње политике суверених држава чланица Уједињених нација, а поготово оно које се спроводи путем наглих и серијских посета министара спољних послова моћнијих чланица исте организације, које се не слажу са политиком земље коју посећују

,

а са циљем да се осуда независне политике појача и притисак повећа претњама и страхом.

..

Похваљује многобројне самопрозване аналитичаре и теоретичаре, председнике организација са невероватно непознатим именима, те власнике и уреднике медија са познатим именима, што су своје интензивне јавне активности по овом питању, невероватно прецизно, ускладили са посетама министара спољних послова земаља са великим фондовима за сарадњу са цивилним друштвом, медијима и обавештајним структурама, генерално.

“

Е, сад. Ова акламативно усвојена, ревидирана, „поправна“ српско-бриселска резолуција није баш идентична оној Жанетићевој, али смисао јој је, да се не лажемо, био мање-више исти. „Пријатељски притисак“ европских и других пријатеља дао је очекиване резултате. С тим да ће здружене „евро-снаге“ рећи како су у последњем часу Србију вратили са рубца амбиса до којег ју је довела Јеремићева политика конфронтације са „светом“, док ће неке професионалне патриоте и сада опет тврдити како је то све била фарса и од почетка све планирано и договорено са странцима. Као да би Хејг и Вестервеле долазили (и Бајден телефонирао) ради учествовања у некој маскаради и давању алибија. Ма какви. Озбиљно смо их били забринули и изнервирали, зато су притиснули тамо где је најважније и најтање – а танко је скоро свуда. И Тадић се сломио. Јеремић је испао тек помало несташни ђак и невољни извршилац његове политике. А „телефонска седница владе“ била је само празан ритуал, помало налик на оне Милошевићеве, када је требало скинути или макар поделити терет непријатне одлуке.

Као да би Хејг и Вестервеле долазили (и Бајден телефонирао) ради учествовања у некој маскаради и давању алибија. Ма какви. Озбиљно смо их били забринули и изнервирали, зато су притиснули тамо где је најважније и најтање – а танко је скоро свуда.

Дакле, председникова је то очигледно била одлука, његова одговорност, његова грешка и грех. Али је саучесника било на свим странама. Резолуцију су данима осуђивали дословно сви домаћи медији, са „леве“ и са „десне“ стране. Анкетирани професори и аналитичари непрестано су указивали на опасност од „изолације“, па чак и могућност да постанемо нека врста балканске „Северне Кореје“ уколико не одступимо. Напредњаци су оштро осуђивали то што је резолуција поднета без претходне консултације са ЕУ, а ДСС јавно и јасно подржао предлог тек онда када је постало јасно да ће се он повлачити и мењати. Све то, наравно, не може бити оправдање за предају, али мало јасније и реалистичније осликава проблем и ситуацију у којима се као земља и народ налазимо.

Спортске борбе, успеси и неуспеси последњих дана мало су прекрили горак укус који је остао у устима након заседања Генералне скупштине 9. септембра. Стручњаци знани и незнани поздравили су „споразум са ЕУ“, „ново партнерство“ и „заједнички предлог 28 европских земаља“. А нова Фарма и Велики брат даће такође свој допринос пројекту циљаног заборава. Али нисам сасвим сигуран у успех. Претрпљено понижење, слично физичким повредама, зна да боли чак и више онда када се рана мало охлади и када прође први шок.

Председникова је то очигледно била одлука, његова одговорност, његова грешка и грех. Али је саучесника било на свим странама. Резолуцију су данима осуђивали дословно сви домаћи медији, са „леве“ и са „десне“ стране.

Била је ово прилика да на највећој светској позорници покажемо да смо аутономни субјект, који се у границама својих моћи принципијелно бори за себе и за своје интересе, а показало се да смо слаби и јадни, да се повијамо под сваким јачим притиском и претњама. Страшно је било гледати како те вечери у Генералној скупштини свако на овај или онај начин нешто говори и каже. САД, Турска, Албанија и Перу су снажно подржавали косовску независност, док су Кина, Русија, Индија, Бразил, Венецуела, Азербејџан, Иран и Индонезија, више или мање експлицитно говорили о суверенитету и

територијалном интегритету као темељу међународног права. Само ми нисмо рекли ништа. Сем што смо, по цену свог образа и самопоштовања, спасавали образ и јединство ЕУ, и што смо западне земље на челу са САД поштедели непријатне конфронтације и могућег пораза у највећој светској политичкој арени.

Додуше, Јеремићево инсистирање да седница не може да почне док се у сали у недефинисаном статусу налазе представници „Косова“, као и поменути накнадни говори и изјаве значајних земаља које су нас (ин)директно подржавале, малчице су у очима обичних гледалаца поправили мучан утисак, али никако не могу да промене природу и суштину догађаја.

Не знам да ли нам је заузврат нешто обећано и да ли ће нешто од тог обећаног бити испуњено. Али знам како сада делујемо и како ће нас од сада третирати. И знам да у догледно време сигурно нећемо имати прилику да нас у размаку од само пар дана у Београду походе министри спољних послова Немачке и Британије (плус вечера са Кетрин Ештон у Бриселу), с обзиром на то да ће се нама сада извесно време бавити углавном само амбасадори, помоћници и подсекретари.

Не знам да ли нам је заузврат нешто обећано и да ли ће нешто од тог обећаног бити испуњено. Али знам како сада делујемо и како ће нас од сада третирати.

У сваком случају, тешко ми је да замислим компензацију која би била адекватна уложеном, то јест, жртвованом националном достојанству и интегритету. Добро, евро-бирократе ће нас ових дана мало помазати по јагњеће погнутој главици (знате оно како се милују питоми папкари) и вероватно ће неко некеме дати налог да из неке фиоке извуче и некеме проследи нашу ЕУ кандидатуру. Али то су све маркетиншко-политичке трице. Хоће ли нас убацити у воз са Исландом и Хрватском, или макар дати конкретан возни ред за прикључење? Хоће ли попустити притисак и претње „олујом“ на север Косова и Метохије? Хоће ли се мало примирити разгоропађени муфтија Зукорлић? Да ли ће се распустити клуб западних „пријатеља Санџака“? Да ли ће Чедомир Јовановић наставити „принципијелно“ да се меша и арбитрира у сукобу унутар исламске верске заједнице?

Не, то заиста није био „частан пораз“. Није био ни „борбени реми“, још мање „успех“ и „победа“ као што су, додуше, без великог ентузијазма и више онако реда ради, покушали

После битке које није било

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 14 септембар 2010 02:48

да представе неки домаћи медији. Дакле, капитулација – мада не баш потпуна и безусловна. Није сасвим непоправљиво, али ће бити потребно много снаге и труда да се барем ублажи штета.

Не, то заиста није био „частан пораз“ . Није био ни „борбени реми“, још мање „успех“ и „победа“ као што су, додуше, без великог ентузијазма и више онако реда ради, покушали да представе неки домаћи медији. Дакле, капитулација – мада не баш потпуна и безусловна.

Као што сам већ рекао, неће то директно утицати на положај Косова и нова признања његове независности, јер је та ствар, сада још више него раније, у рукама великих светских играча са обе стране. Али био је ово шамар који не може да вас бар мало не заболи, без обзира на страначко и политичко опредељење. Јавно одустајање од амбиције да се барем покуша бити субјект одлучивања о самом себи и сопственој судбини. Ударац који је гори, трајнији и болнији од свих непосредних политичких последица.